

Bidens Succisæ folio, radio amplo laciniato.

Bontia Laureola facie.

BONTIA LAUREOLÆ FACIE T. XLIX. F. 57.

“ **B**ONTIA, inquit Plumierus Nov. Gen. p. 32. est plantæ genus flore mono-
 “ petalo, personato, cujus labium superius surrectum (adde bifidum) inferi-
 “ us vero tripartitum. Ex calyce autem surgit pistillum, posticæ floris parti ad-
 “ instar clavi infixum, quod deinde abit in fructum ovatum mollem, succi plenum,
 “ & officulo foetum oblongo, in quo nucleus continetur ejusdem formæ.

Hujus unicam tantum vidit speciem, quæ & nostra, quam Bontiam arborescen-
 tem, Thymelææ facie vocat. Intelligit autem Laureolam folio deciduo, flore pur-
 pureo, cujus foliis hujus speciei folia similia sunt, nisi quod productiora & versus
 extremitatem magis acuminata sint, præsertim ea, quæ in superiore ramorum parte
 enascuntur. Ceterum ea, illius instar, crassiuscula subrigida sunt, lævia, utrinque
 viridia, sempervirentia, venis superficialibus & vix conspicuis obliquis donata, al-
 terno ordine nascentia. Flos monopetalos, irregularis est, inferne tubulosus, su-
 perne in duo labia divisus, labio superiore ab initio concavo & fornicato, dein re-
 flexo planoque, in medio leviter divisio, inferiore a prima floris explicatione revo-
 luto, in tres lacinias secto, fimbriato, seu multis pilis, lineæ latiusculæ instar per
 mediam labii inferioris partem ductæ, pubescente; quod omissum est in figura Plu-
 mieri, Nov. Gen. Tab. 23. Floribus color est subluteus, linea autem illa pilosa
 obscure purpurea est: Superficies tubæ floris Elæagni instar leviter rugosa est.
 Calyx in quinque segmenta dividitur. Stamina tantum tria observavi, Plumierus
 autem quatuor pingit: Stylus simplex embryoni insidet oblongo, in floris fundo
 latente, qui nostro cælo ad maturitatem non pervenit, quapropter fructum &
 ejus partes ex Plumiero appingere necessarium fuit. Exhibetur ergo fig. 1. calyx
 cum embryone & stylo, fig. 2. fructus integer, fig. 3. transversim dissectus, ut offi-
 culum appareat, quod officulum fig. 4. seorsum exhibetur, & fig. 5. nucleus ex-
 tractus, fig. autem 6. officulo inhærens ob oculos ponitur: fig. 7. fructus siccus, qua-
 lem cum planta sicca Phytophylacium Sherardinum servat, appingitur, qui in api-
 cem acutum, in figura Plumieri non comparentem, forte quod immaturus fuerit
 lectus, desinit. Junio mense floruit Anno 1723. quo tempore erat sesquicubitalis
 arbuscula, hoc vero, quo hæc scribo, Anno 1728. tricubitalis erat, caudice li-
 gnoso, cortice cinereo fusco, nonnihil rimoso vestito, in plures ramos versus sui
 medium abiens, ramis surrectis, nonnihil in obliquum versis.

Equidem *Plukenetius* pridem hujus plantæ figuram dedit, & Oleam sylvestrem
 Barbadosum, folio angusto pingui, leviter crenato vocavit *Alm. p. 269. Tab.*
209. fig. 3. sed quoniam figura ejus imperfecta est & floribus destituta, & quoniam
 descriptio deest, & descriptionem & figuram cum flore & fructu dare volui. Plu-
 kenetio relatum fuit hanc arbusculam gummi instar Elemi fundere, de quo nobis
 non constat. Notat *Rajus* in *Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 47.* in ramulo a D.
 Sherard ad se misso, se crenas foliorum discernere non potuisse; at ipsius plantæ,
 quam vidit *Rajus*, folia inferiora crenata sunt, quamvis adeo obiter, ut, nisi cura-
 tissime inspicienti, non compareant denticuli. Ceterum hæc, procul dubio, vide-

tur arbor, quam Oleæ sylvestris nomine breviter absque figura describit *Labat. Itin. Tom. III. p. 84* cum folia & fructus respondeant, cujus fructibus pistacos, turdos & palumbos vesci & incrassescere, sed &, ni post eadem statim exenterentur, tantam amaritudinem, ut esui non sint, carnes eorum contrahere refert.

BRYONIA BONARIENSIS, FICI FOLIO T.L. F. 58.

Ex radice, vulgari Bryoniæ, simili sarmenta aliquot longissima emittit, calamum crassitie inferius æquantia, ex tereti hac parte angulosâ, superiora versus profunde striata, atro-viridia, ad quorum genicula folia nascuntur Fici foliis similia, sed minora, in quinque lobos profunde divisâ, inferius angustiores, superius latiores, in extremis sarmentis denuo angustiores & minores, per margines hinc inde denticulatos, hirsutos & valde asperos, coloris superne saturanter viridis, inferne e viridi albicantis.

Flores & fructus per sex jam a primo ortu annos denegavit, in exemplari vero siccato, *Buenos Ayres* delato, obsolete virescunt & baccæ sunt, quam vulgaris, nonnihil grandiores, & quoniam una tantum hujus novæ speciei planta est, ne, si pereat, memoria ipsius intercitat, figuram cum foliis absque floribus & baccis potius, quam nullam, exhibere voluimus.

BRYONIODES FLORE ET FRUCTU MINORE

T. LI. F. 59.

OBSErvANTE & describente primum Hermanno Par. Bat. p. 108. novum plantæ genus, quoniam crescendi modo, caulibus nempe longe scandentibus, foliis angulosis, & florum figura Bryoniæ valde simile est, ideo Bryonioidis appellatione id indigitavit; quo minus rationem habebat Tournefortius *Inst. Rei Herb. p. 103.* novum ei Sicyoidis nomen imponere. Nam nec foliis, nec floribus, nec nascendi modo vel Cucumeri, vel Cucurbitæ, unde derivat nomen, tam simile est, quam Bryoniæ. Fructu autem ab utriusque & Bryoniæ etiam genere multum recedit hoc genus, novumque ideo genus merita est hæc planta, cui Bryonioidis ab Hermanno datam appellationem, ob rationem dictam, relinquimus.

Præter vulgarem e Canada primum delatam speciem, aliam recenset *Inst. Rei Herb. Auctor ex Plumiero*, nempe Sicyoidem Americanam, fructu echinato, foliis laciniatis. Cui addere nunc licet tertiam speciem, ab utraque omnino diversam.

Eam quotannis e seminibus Mexico primum allatis enutritam vidi in Horto Elthamensi, quæ vulgaris instar altissime & longius adhuc scandit, & capreolis suis vicinis quibusque se annectit: folia habet illius instar formata, sed nonnihil minora & magis angulata, Bryoniæ magis similia, tam flos autem, quam fructus vulgari longe minor est & dimidiam illius magnitudinem non superat.

Caules ejus ab initio graciles sunt & teretes, dilute virentes, pellucidi, tenuibus hinc inde rarisque pilis obsiti, tenui poro pertusi, postea crassiores fiunt & sarmenta majora fulcata emittunt, crebrioribus & brevioribus pilis oblita, longe lateque scandentia, ita ut ad viginti & plures cubitos protendantur, & arborem, si nacta sint

sint

F. 58.

Bryonia Bonariensis, Fici folio.

Bryonioides flore & fructu minore.

sint vicinam, sarmentosis suis circumvolutionibus ita investiant, ut, quoniam & foliis abundant, tabernaculum ex ea efficiant.

Folia ad caules & sarmenta alterna serie ex contraria parte, palmari, sesqui & semipalmari distantia nascuntur, inferius rotundiora & minus angulata, (vid. figura prima) inde magis angulosa, (vid. figura secunda) in superiore vero parte, (figura tertia) & in sarmentis, (vid. figura quarta) profundius finuata. Ceterum folia plana sunt, subhirsuta, tenuibus nempe brevibusque pilis obsita, per margines denticulata & spinularum vestigiis obsita, parte supina viridia, prona pallidiora, pediculis nixa teretibus, subhirsutis, quibus e contraria parte adsunt alii pediculi teretes pilosi, in capreolos tortiles, bina, terna, quaternave divisione abeuntes, inter utrosque vero pedicelos juxta caulem medium tenuis longusque surrigitur pediculus tenuiter crebroque pilosus, cujus fastigio plurima inhaerent capitula in flores monopetalos quinque partitos (subinde in quatuor, subinde in sex segmenta) se explicantia, coloris e luteolo herbacei, segmentis lineis viridioribus striatis, e quorum centro stamen exit capitulo croceo farinoso quinque lacunulis, excussa farina, praedito (quatuor, si flores quadrifidi sint) terminatum. Porro inter singula florum segmenta tenuis prominet lacinia, quae calycis locum obtinere videtur, nam reliquo calyce caret. Flores hi farinosi tantum, seu, ut vulgo vocant, steriles sunt & figura tertia designantur, fertiles autem flores versus auctumnum in sarmentis superioribus praecipue nascuntur, in pediculo communi perbrevis conglomerati, pentapetaloides, (subinde tetrapetaloides) minores, coloris herbacei, summo fructui insidentes, ad margines tenuibus laciniis, quae calycis loco sunt, praediti, e quorum medio stylus erigitur, capitulo orbiculari virente quinquefido, subinde quadrifido terminatus, stamina vero & farina his desunt. Quibus floribus foemellis alii masculi ex eodem geniculo in peculiaribus pediculis adnasci solent.

Fructus dein subnascitur ex octo novemque fructibus partialibus amygdalae formibus, in capitulum echinatum dispositis, constans, tenuibus nempe spinis albicantibus undique armatis, viridibus ab initio & aequabilibus, in extremitate nonnihil tuberculosis, per maturitatem pallidioribus & undique tuberculosis, sub quorum cute carnosomembranacea semina latent singula, oblongo-rotunda, compressa, odoris cucumerini, saporis subamari. Talis est ramus figura quarta designatus, in quo omnia sunt foeminina, dempto pediculo asterisco notato, in quo flores masculini, cui separatim fructus solitarius cum integumento spinoso figura quinta, & sexta sine integumento, seu semen nudatum appicta sunt.

Annua est planta vulgaris speciei instar, & tota aestate floret, fructus autem subferum auctumnum fert & longius, quam vulgaris species, durat.

Sicyoides Americana fructu echinato, foliis laciniatis *Plum.* secundum figuram ejus folia habet crebrius & tenuius multo laciniata, fructum rotundiorum & crassiorum, aculeis validioribus armatum.

BUGLOSSUM ORIENTALE, FLORE LUTEO

TOURN. INST. R. HERB. P. VI. T. LII. F. 60.

PEDALES & bipedales ex radice restibili spargit caules, humi procumbentes, qui versus mediam & superiorem partem bifariam & trifariam ramos emittunt teretes, quibus folia lata basi adnascuntur obtuse mucronata, venis, præter nervum medium, carentia, quæ in extremis ramis frequentiori serie alternatim ex contraria parte disposita minora fiunt, & spicas velut efficiunt pinnatas, præsertim in planta primum florente, ut ramus minor demonstrat, postea enim, quando longius excrescunt, cujusmodi est figura nostra primaria & major, folia hæc longius ab invicem removentur. Ceterum spicæ hæc reclinatæ & versus fastigium leniter surrectæ sunt, e quorum foliorum alis flores Junio & Julio mensibus nascuntur eleganter lutei, in quinque segmenta subrotunda divisi, segmentis ad floris tubum situ non horizontali, sed nonnihil inclinato dispositis. Calyces in quinque segmenta, ab initio angustiora, dein latiora divisi semina fovent parva quaterna, capitis viperini figura, rugosa, per maturitatem cinerea.

Folia ex radice nascentia & caulium parti inferiori apposita longa sunt lataque, Cynoglossæ foliorum figura & magnitudine. Tota planta molliter hirsuta est, crebris nempe brevibusque pilis ubique obsita.

Seorsum figura prima & secunda flores cum & sine calyce, tertia semina appicta sunt: quarta folium inferius, quinta medium demonstrat.

Figuram qualemcunque & descriptionem nullius momenti habet *Buxbaum Plant. Min. Cogn. Cent. III. p. 17. Tab. 29.*

*BUGULA ORIENTALIS VILLOSA, FLORE**INVERSO CÆRULEO, ALBA MACULA NOTATO* TOURN.

INST. R. HERB. COR. P. XIV. T. LIII. F. 61.

INTER alias elegantiores plantas, quas in Orientali suo itinere observavit Tournefortius, & hæc non postremæ venustatis est, ceu cui peculiaris in floribus elegantia contigit. Plurimos autem hæc Bugulæ species ex eadem radice absque flagellis caules spargit, pedales & sesquipedales, immo in solo latiore longiores subinde, partim surrectos, medios nempe, partim, nimirum exteriores, reclinatos, satis crassos, quadrangulares, incana hirsutie obsitos, in quibus ex brevibus intervallis folia nascuntur, Bugulæ Genevensi villosæ admodum similia, incana lanugine undique vestita, viridia tamen, nisi parte aversa, ubi e viridi canescunt, venosa & rugosa, per ambitum obtuse crenata, crena laterali media reliquis productiore & angulositatem quandam folio conciliante.

Calyces turgidi sessiles, in quinque angustas breves & æquales lacinias divisi, pilosi etiam sunt, e quibus flores nascuntur pulchri, inversi a Tournefortio non male dicti, nam labium, quod inferiorem in Bugulis aliis locum occupat, hic in superiori parte erectum est, candidum, litura violacea ad incisuram mediam distinctum; contra lacinia illæ in aliis Bugulis pusillæ, in superiori parte floris, labii superioris loco, locatæ, hic propendent majusculæ, quibus alæ utrinque adstant, laciniis

P. 60.

F. 60.

T. LII.

Buglossum Orientale flore luteo Tourn.

Bugula Or. villosa, flore inverso caeruleo, alba macula notato Tourn.

ciniis inferioribus æquales aut paulo majores, violaceo colore, illarum instar, superbientes, cujusmodi etiam violacea macula fundum gulæ floris occupat, unde & figuram & colorem habent hi flores peculiarem & ab aliis Bugulis non parum differentem. Florum tubuli oblongi graciles sunt, villosi, colore obsoleto, e viridi obscure purpureo præditi, qui, ubi arescunt, fusci fiunt. Ceterum seni plerumque ad singulos verticillos calyces & flores locantur, & folia verticillis subjecta eandem cum reliquis habent figuram. Semina in calycibus latent quaterna, satis magna, exteriori parte elevata, interiori utrinque excisa, hinc obtuse triquetra, per maturitatem rugosa, coloris fusci, quæ separatim ad figuram utrinque appicta sunt.

Sole in Cancro & Leone versante floret. Biennis triennisve planta est.

Bugulam Orientalem villosam, flore inverso candido, cum oris purpureis *Tourn. Inst. Rei Herb. Cor. p. 14.* cum præsentem eandem & non nisi pro ejus varietate habeo.

CACALIANTHEMUM FOLIO NERII GLAUÇO

T. LIV. F. 62.

CACALIAM inter & Senecionem mediam habent naturam duæ plantæ exoticæ, quarum altera ad Senecionem relata, & Senecio Africanus arborescens, folio Ficoidis dicta fuit *C. Commelino Plant. Rar. p. 40.* altera vero nomen generis proprium nondum adepta est, quamvis vulgaris sit & a multis retro annis in multorum hortis colatur. Eæ calyce, florum colore ac situ congruunt magis cum Cacalia, flosculorum vero divisione Senecioni respondent. Senecionis vero flosculi in quinque, Cacaliæ in quatuor tantum lacinias dividuntur, & calyx Cacaliæ gracilior est, quam Senecionis, inque pauciora multo, quatuor nempe & quinque per vetustatem segmenta dehiscit, paucioresque, ac Senecio, flosculos continet, eosque nudos, cum Senecionis quædam species radiatæ sint.

At foliis & nascendi modo differunt hæc duæ plantæ in eo, quod caules sint crassissimi, carnosissimi, lignosissimi, perennantes, folia simplicia & minime incisa, quodque flores nascantur in furculis a caule diversis, nudis, seu foliis proprie dictis ab imo ad summum usque carentibus. Itaque cum tam facie, quam floribus, ab utroque genere differant, quid obstat, quo minus novum ex iis genus constituamus. Id Cacalianthemum inscribo, quoniam toti flores Cacaliæ, quam Senecioni, similiores videntur.

Caudicem nostra hæc species habet Sedo arborescenti similem, carnosissimo, lignosissimo, crassissimo, ita ut quatuor & quinque annorum decursu brachialem acquirat crassitudinem, ad bicubitalem vero & tricubitalem altitudinem excrescat, cortice vestitum subvirente, glabro, nisi ubi folia sederunt, horum enim vestigia monstrant maculæ subasperæ, coloris ex livido fusci. Paulo supra medium in tres, quatuor & quinque caules abit caudex, & hi eadem divisione ad tertium & quartum usque gradum procedunt, in quorum extremitatibus folia undique erumpunt in orbem sparsa, & ex horum centro ad quintum sextumve ætatis plantæ annum crebri sub auctumni finem enati nobis sunt pediculi ramosi, nudi, ligulis saltem aliquot hinc inde adhæ-

Q

rentibus

rentibus donati, flores in summitate ferentes plurimos, binos ternos & plures subinde pediculis privatis harentes, albos, e calyce oblongo gracili, per vetustatem in quinque plerumque partes dehiscente, & flosculis tribus, quatuor & quinque prominulis oblongis, leniter ventriosis, in quinque exiguas lacinias divisis constructos, e quorum medio tubulus farinifer surgit ex luteo pallescens, stylum emittens luteum, in duo cornicula revolutum. Flosculorum imo semen adhæret oblongum, gracile, cui pappus candidus pilosus innascitur, flosculum circumdans. Calyces ex albo virent, flosculi autem candidi sunt.

Folia lævia sunt, glauca, fragilia, figura foliorum Nerii, nonnihil angustiora in medio, in extremitate aliquanto obtusiora, venis minime ita crebris & rectis, parallelo ordine ductis, sed raris & obliquis, iisque superficialibus & minus conspicuis. Nervus foliorum medius albidus est, cetera autem parte folia ex viridi glauca sunt. Sapor Crithmi.

Figura media & primaria dimidiam circiter magnitudinis naturalis quantitatem obtinet, quæ autem in margine appinguntur, magnitudine sunt naturali, & folia quidem hic seorsum apposita, sunt de inferioribus, sub corona foliorum reliquorum locatis, quæ, quam reliqua, extremitatem habent magis mucronatam, (vid. figuram secundam & quartam) cujusmodi sunt & folia juniora, quæ in furculis novis nascuntur, (vid. figuram tertiam) in qua quædam relicta, pleraque vero depacta sunt, ut lineæ rhomboidales, quæ a foliis ad folia decurrunt, clarius appareant. Subinde etiam folia in extremitate fissa & per margines obiter dentata lataque observantur, qualia figura marginalis prima & quinta repræsentat. Figura autem sexta & septima flores aliquot magnitudine naturali, octava & nona flosculi cum stylis, decima sine stylis appicti sunt.

Car. Clusius Exot. Libr: 1. C. 5. p. 6. & 7. primus hujus plantæ fecit mentionem, Arboris Lavandulæ folio titulo, cujus descriptionem & figuram a Gareto Londino sibi missam refert, ad quem ramus adhuc virens ex India Orientali, ut ipse fatetur, allatus erat. Verum postea Plukenetius aliam huic plantæ tribuit patriam, Canarienses nempe insulas, ut ex nomine ejus mox recensendo patebit. Descriptio & figura apud Clusium mancæ sunt, nec folia Lavandulæ foliis bene comparantur, nec alia, præter juniora aliquot in fastigio ramulorum, eaque nimis angusta exhibentur. Porro caulis perperam cum lineis rhomboidalibus & veluti squamosus pingitur: in junioribus quidem furculis ejusmodi lineæ conspiciuntur, at ex per reliquum caulem minime producuntur. Quæ Clusius de hac planta tradidit, ea cum figura ejus in suam Historiam Plantarum intulit *J. Bauhinus Tom. II. P. 2. L. 9. p. 265.* Novam ejus iconem exhibuit *Plukenetius Phyt. Tab. 304. f. 3.* verum Clusiana non meliorem, immo nec æque bonam: Linariæ similem *Arbusculam Canariensem*, folio longiore carnosio fragili, subtus purpurascente, Crithmum respiciente vocat *Alm. p. 223.* Folia quidem juniora Linariæ, præsertim colore, magis sunt similia, quam Lavandulæ foliis, at reliqua Nerio magis respondent, venis exceptis: subtus purpurascere nondum observavi, nec vera arbor est hac planta, sed arboris tantum specie nascitur.

Nuper demum A. 1730. Schedion de hac stirpe cum figura edidit J. Th. Klein, cui titulus, An Tithymaloides frutescens, foliis Nerii Plum? *Boerb. Ind. Alt. Part. I. p. 259.*

Sunt

Cacalanthemum folio

Nerii glauco.

Anteuphorbii flos.

Cacalianthemum (forte) caudice papillari.

Sunt qui volunt, aliam esse hujus speciem, foliis angustioribus & magis glaucis præditam, cujusmodi arbusculas e Canarinis Insulis immediate delatas & ipse vidisse memini, & visa mihi fuit differentia in eo versari, quod illæ spontaneæ & sylvestres, nostræ hortenses & ab hortensibus propagatæ plantæ essent.

*CACALIANTHEMUM (FORTE) CAUDICE
PAPILLARI T. LV. F. 63.*

A multis retro annis, octo & amplius, plantam singularem custodivit Hortus Elthamensis Africanæ originis, in arboream staturam anno 1727. protractam, altitudinis cubitalis, anno vero 1729. sesquicubitalis & anno 1730. bicubitalis erat, caudice imo duas uncias in diametro continente, qui ab imo ad summum usque foliorum vestigia tam pertinaciter retinebat, ut totus creberrimis tuberculis lignosis, papillarum instar extantibus, exasperatus esset, quarum basim linea circumcirca cingit, & totidem, quot sunt processus papillares, areolas efformat tales, quales in Euphorbiorum aliquot caulibus conspiciuntur, verum minus elevatas, sed depressas potius. Id vero mirum, folia tenera & succulenta adeo dura vestigia relinquere. Nempe quotannis folia, prope basim, quæ & ipsa mollis & succulenta est, ab apice pedetentim arefacta decidunt, prout nempe nova succrescunt folia, quod æstate ineunte præcipue contingit, ita inferiora & annosiora sensim decidere solent, ut foliorum aliquot fasciculi in summis tantum caulibus & ramulis relinquuntur. Sunt vero folia crassa, fragilia, succo aquoso insipido, Sedi instar, referta, lævia, subglauca, oblonga, subteretia, superne sulco levi, secundum longitudinem decurrente, excavata, inferne vero convexa, ab initio surrecta, per vetustatem vero reflexa & pendula. Folia quædam subinde plane teretia & sulco superne destituta nobis observata sunt.

Difficulus multiplicatur, & nec ramis, nec foliis in terram depactis multiplicari adhuc potuit, licet ipsa planta in Hybernaculo mediocri reposita facile conservetur.

Nascendi modo multum ipsi similitudinis cum *Cacalianthemo Nerii* folio glaucò, ut suspicio sit de eodem esse genere, quo minus autem certo pronuntiemus, faciunt flores, quorum expectationem hæcenus frustrata est peculiaris hæc planta.

Figura nostra dimidiam circiter magnitudinis naturalis portionem habet, folium autem seorsum num. 1. appictum magnitudinem naturalem habet.

Ex Batavia accepimus; Batavis vero ex Promontorio Bonæ Spei allatam suspicamur.

An & quo nomine aliis veniat hæc planta, incertum nobis est.

An *Sedum pyramidale* elegantissimum *Boerb. Ind. Alt. p. 287. n. 26?*

ANTEUPHORBIVM dicta planta, multo magis fuit refractaria, licet enim a sesqui seculo & amplius in Hortis Europæis culta fuerit, & *Dodonæi de Purgant. p. 169. & 173. item in Hist. p. 379.* relatu primum in horto Jo. Boisoti A. 1570. Bruxellæ creverit, quin & vario studio Elthami alibique ad flores ferendos tractata fuerit, tamen spem elusit, factumque est, ut quibusdam fuerit creditum, nunquam eam in Europa flores adhuc dedisse. Enimvero, quo hæc imprimuntur anno, &

& fere eodem, quo hæc scheda typis exscribitur, temporis momento, particulam video rami Dirhamo ex comitatu Glocestriensi a --- Powers, Hortulano Dn. Blaithwaits Londinum missam, in qua e pediculo simplici brevi pendulus hærebat flos compositus nudus, exaridus, e calyce squamoso hiante, in plures, quam vulgaris Cacalianthemi, partes ad pediculum usque diviso, & flosculis numerosioribus, pappo candido immerfis constructus, seminibus insidentibus oblongis gracilibus, fuscis, cujus figuram eadem cum præcedenti Tabula num. 2. & flosculum cum semine & pappo seorsum num. 3. exhibeo; unde constat, Cacalianthemi generi annumerandam esse hanc plantam.

CAMARA LAMII ALBI FOLIO, FLORE MISTO T. LVI. F. 64.

CUM habeamus a Marcgravio & Pisone patrium hujus plantæ nomen, civitate Botanica a Plumiero donatum, quid opus est novo & male compacto Morobatindi, a Vaillantio in Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1722. p. 203. conficto nomine. Itaque Camara maneat hoc genus, quod ab aliis, præsertim Viburno, cui vulgo annumeratum fuit, cum Plumiero distingo flore longiore & tubulato, irregulari & veluti bilabiato; cui differentię adjicienda est alia non contemnenda, nempe quod flos, instar Viburni, summo calyci & embryoni non insideat, sed calycis sinu inferius contineatur, & embryonem in fundo suo foveat, (quod vel membranacea calycis in baccis vestigia residua docere poterant) secus ac visum fuit Plumiero Nov. Gen. p. 32. & ipsi etiam Vaillantio dicto Commentariorum loco. Accedat fructus, cujus singulæ baccæ officula continent ex rotunda pyramidata, non striata, bina in totidem cellulis continentia femina, vel nucleos parvos subrotundos. Addi potest, flores, calyces & baccas squamulis foliaceis, singulis singulis respondentibus, ab invicem separari.

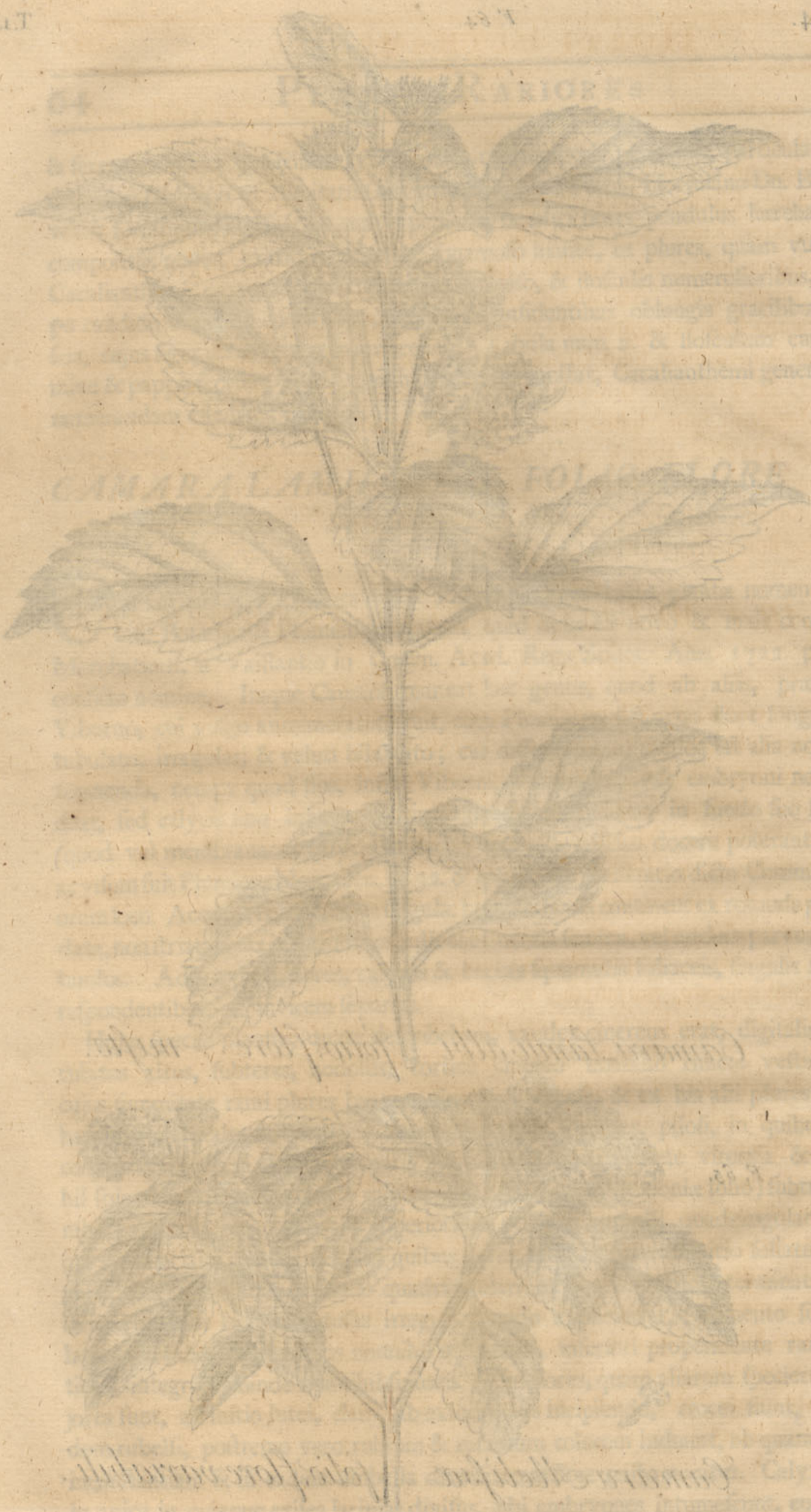
Hujus speciei plantæ, quam describebam, caudex cinereus erat, digitalis, duos cubitos altus, subteres, nodosus, cortice cinereo nonnihil rimoso vestitus, in cujus summitate rami plures breves, cinerei & rimosi, & ex his alii plures nascebantur dodrantes & pedales, quadrangulares, virentes, pilosi, in quibus folia conjugata subsæpera, Lamii vulgaris albi similia, superne læte virentia & nonnihil splendentia, (multo tamen minus, quam Camaræ Scorodonix folio) subtus nonnihil pallidiora, e quorum alis superioribus pediculi gemelli quadrangulares, sesqui & biunciales nascebantur, in quibus flores, in capitulum ab initio foliatum congesti, singulis floribus capitello quadrangulati ex croceo rubente terminatis; qui dein in quatuor lacinias obtusas irregulari modo explicantur, segmento superiori latiusculo bifido, lateralibus nonnihil minoribus, inferiori propendente rursus latiore, integro, subinde nonnihil sinuato. Qui flores, quam aliarum specierum majores sunt, ab initio lutei, dein, ab exterioribus incipiendo, crocei fiunt, & tandem rubelli, postremo vero rubrum & rosaceum colorem induunt, ob quam florum inconstantiam & in eadem umbella diversitatem flore misto vocatur. Calyx tenuis in apice in quinque exiles lacinias divisus, ubi embryones intumescunt, eos adhuc involvit

Camara Lamii albi folio, flore misto.

Camara Melissa folio, flore variabili.

64

POINTE DE LA VIEILLE

CAMARALAN

POINTE DE LA VIEILLE

Commune de la Vieille

Commune de la Vieille

involvit, mox in membranaceam tenuitatem abit, tandem rumpitur & disparet, & flores tum versus embryonis extremitatem protruduntur, quod Auctoribus imposuit, ac si flos supra fructum nasceretur, cum tamen embryones in florum sinu vere lateant. Floribus foliola oblonga tenuiter crenata & pilosa in margine, ad basim seu exterius majora, interius minora interponuntur, quam in aliis speciebus longe observabilia. Olet aliarum specierum instar, sed non est gravis odor. Augusto mense floret. Ad hanc speciem mihi refertur:

Camara alia flore variegato, non spinosa *Plum. Nov. Gen. p. 32. & in Delin.* Viburnum Americanum folio Urticæ, floribus ex aureo & roseo mistis *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 225. n. 9.* Camaratinga flore variegato *Vat. Cat. Hort. Vitemb. p. 22.* Morobatindum Melissæ folio, flore variegato *Vaill. Comm. Acad. Reg. Scient. A. 1722. p. 203. n. 4.* Variabiles quidem sunt flores & de colore in colorem alium transeunt, sed non variegati. Quoniam tamen aliæ species sunt, quæ colorem mutant, non alia vero, quæ tot diversos colores in eadem umbella ostentat, melius flore misto dicitur.

CAMARA MELISSÆ FOLIO, FLORE VARIABILI T. LVI. F. 65.

STIPITE erat sesqui & bipedali, cinereo, rimoso, lignoso, digitum crasso, ex quadrangulari subtereti, ramis ex adverso, ut in aliis, decussatim orientibus, ex tereti quadrangularibus, cinereo etiam cortice vestitis, culmum crassis, juniores autem ramuli virefcunt & quadrangulares sunt, pilosi, in quibus folia conjugata nascuntur, hirsuta, ad Melissam accedentia, sed minora, in ramorum vero summitatibus in pediculis ex adverso gemellis flores nascuntur, Camaræ flore misto similes & similiter colorem, sed in minus saturatum, mutant; nempe antequam capitula (quæ quadrangularia etiam sunt) aperiuntur, ea ex croceo rubescunt, dein, ubi explicantur flores, simpliciter flavi sunt, mox in croceum, tandem in puniceum transeunt colorem, purpureum vero vel rubrum, illius instar, non induunt. Floribus & embryonibus foliola angusta, minora quam in præcedenti specie, interponuntur. Observasse mihi videor, non facile ultra unum alterumve florum totalium & pediculorum par in summis ramulis provenire, quem defectum supplet florum in umbellas ampliores congestorum copia. Ceterum flores, illius mistæ instar, divisi & eadem magnitudine præditi sunt, segmentum tamen inferius in medio plerumque nonnihil divisum est, quod in illa rarius observatur.

A vulgari non spinosa & spinosa specie foliis nonnihil minoribus, nec tam rugosis & hirsutis, florum umbellis paucioribus & pediculis longe brevioribus infidentibus, floribus densius congestis & majoribus, colore pallidiore & magis vicissitudinario (illius mox ab initio punicei sunt & permanent) differt. Porro communis speciei floris labium superius & inferius integrum est. Hujusmodi flos seorsum differentię monstrandæ ergo inferius appictus est.

Augusto mense floret & odorem cum reliquis eundem, nempe ad Scorodoniam accedentem, habet.

Vires procul dubio cum reliquis easdem habet: Pifo autem Edit. 1658. L. 4. C. 30. p. 177. Balnea inde optima, tam ad roborandum interne, loco Melissæ & Menthaftri, quam mundificandum externe confici docet; multos namque cutis affectus, ipsamque scabiem abolere: Decoctum spissatum curare ulcera vetera, & lenire dolores capitis ex frigore ortos, si illo abluantur.

An sit Viburnum Americanum folio Urticæ latissimo, floribus aureis in globum congestis *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 225. n. 8.* dubito, quoniam nostræ folia tam magna non sunt; flores ceteroquin, ut supra demonstratum, in umbellam, quam in aliis, grandiolem congesti sunt.

CAMARA MELISSÆ FOLIO, FLORE FLAVO

T. LVII. F. 66.

HUMILIOR est ac reliquæ species, altitudinem bipedalem plerumque obtinens, caudice digitali tereti, cinereo, lignoso, ramis similiter cinereis, subteretibus, glabris non spinosis (cujusmodi sunt & reliquæ, quas hic describo species) nec pilosis inferiore sua parte, superiori vero pilosis, versus extremitatem, item junioribus ramulis, virentibus, quadrangularibus, in quibus folia nascuntur conjugata hirsuta, superne viridia, inferne pallidiora, Melissæ foliis superioribus similia, nisi quod acutius crenata sint, & in mucronem acutiorem desinant, in ramis quidem vetustioribus, in junioribus vero ampliora sunt folia & obtusius crenata, Melissæ foliis magis similia, cujusmodi folium seorsum figura marginali prima appictum est.

Flores e foliorum alis pediculis brevibus (unciam non facile excedentibus) nascuntur umbellatim congesti, colorem nunquam mutant, nempe & ab initio, & postea etiam flavi, quam in prioribus speciebus minores, illarum instar bilabiati, ea differentia, quod inferius segmentum in medio bifidum & per margines tenuiter crenatum sit. Foliola floribus & embryonibus interjecta minora, quam in Camara flore misto, majora vero quam in Camara Scorodonix folio, sunt, quæ, floribus evanidis, ceu in aliis, plerumque decidunt, immo multi etiam embryones decidere solent, non pauci tamen ad maturitatem perveniunt, ab initio lucide virentes, ovales, dein rotundiores, puncto nigricante in summitate notati, per maturitatem nigricantes, minus, ac Viburni, succosi, officula continent ex rotundo pyramidata, non striata, linea transversa notata, in quibus bina in totidem cellulis latent semina vel nuclei parvi subrotundi.

Figura marginali secunda fructus, (in quo baccae membranarum a floribus & calycibus residua vestigia ostendunt) tertia & quarta baccae & officula per transversum secta, quinta officula exempta, sexta nuclei seorsum exprimuntur.

Florum & pediculorum plura paria plerumque profert in iisdem ramulis, Augusti vero initio floret satis libere, & satis etiam libere, liberius sane, quam aliæ species, fructus apud nos maturat.

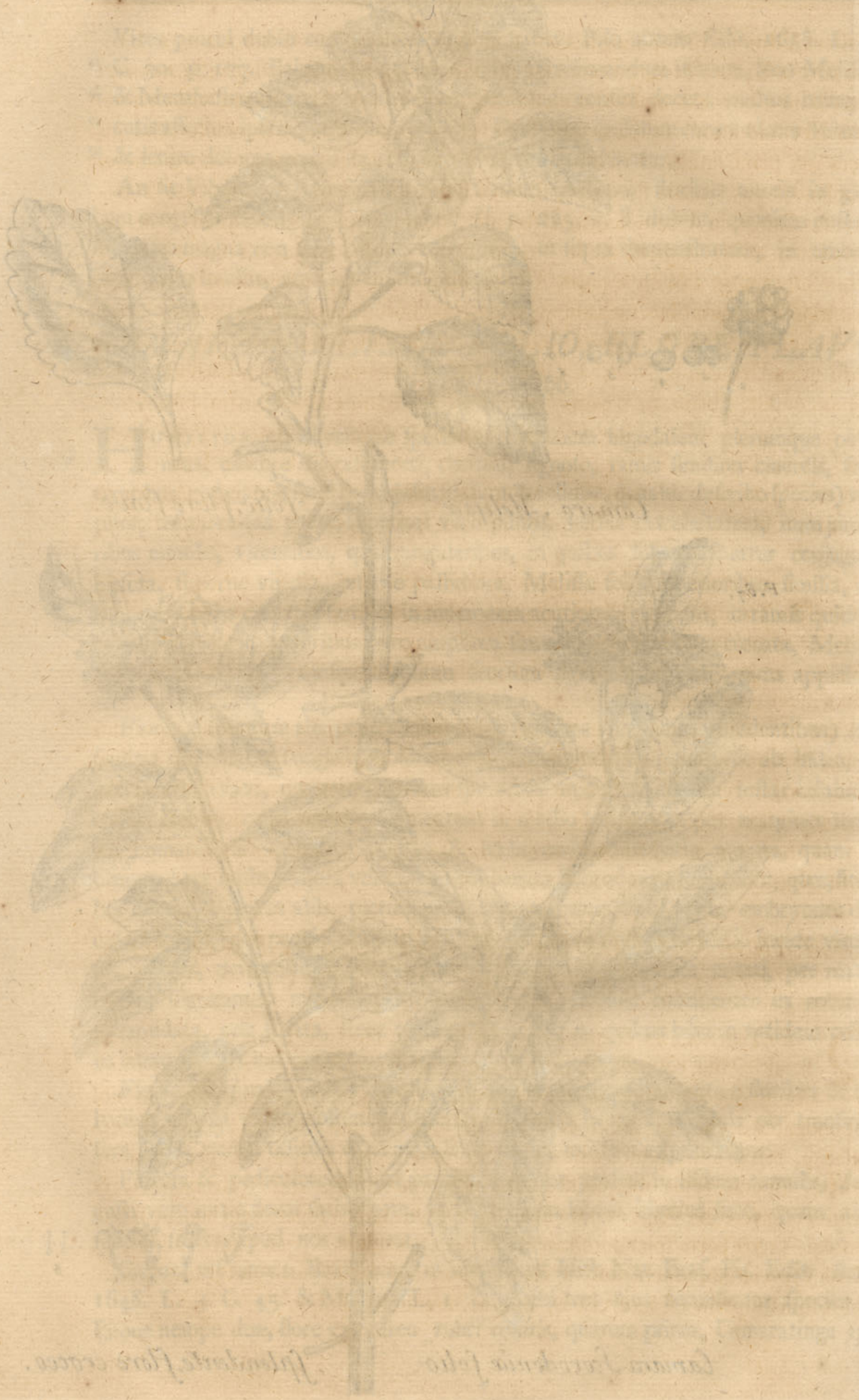
Camara est nomen Brasilicum, ut constat ex *Hist. Nat. Bras. Pis. Edit. Ann. 1648. L. 4. C. 45.* & *Marcgr. L. 1. C. 4.* ubi tres ejus recensentur species, a Pifone nempe duæ, flore ex aureo rubri coloris, quarum prima, Camaratinga ipsi
in

Camara Melissæ folio, flore flavo.

Camara Scorodoniæ folio splendente, flore croceo.

Malva sylvestris

Malva sylvestris

in altera Editione dicta, vulgaris non spinosa est: altera ipsi dicitur Camara Juba, quæ flore est rubro & stirpe omnium minima, folio Melissæ, sed paullo minore: tertia flore albo: has omnes flore esse exiguo dicit. A Marcgravio vero paullo aliter hæc traduntur: prima nempe flore rubro, primæ Pisonis, ut videtur, eadem: altera ipsi plane similis ad ripam fluvii S.^u Francisci nascens, excepto floris colore, qui plane flavus: tertia flore albo, Pisonis flore albo eadem. Præter quas Marcgravius Camaram Ubam seorsum recenset, quam tactu glutinosam in eximiam altitudinem assurgere dicit, caule hirsuto nodoso, foliis conjugatis hirsutis & ad tactum asperis, in ambitu ferratis, Urticæ foliis similibus, inæqualis magnitudinis, floribus in extremitatibus ramorum magnitudine florum Buphthalmi, egregie luteis, novem foliis constantibus, medio umbilico magno luteo, staminulis nigris, odoris medii inter Urticam & Mentham, semine oblongo nigricante, instar Cichorei. Ex quibus constat, Camaram Ubam *Marcgravii* diversam esse a Camara Juba *Pisonis*, quæ Camaræ species, hæc vero planta flore Composito videtur. Piso in Editione altera Anni 1658. L. 4. C. 30. sibi non constat, pro Camara Uba descriptionem Marcgravii assumens, suam vero omittens. Quam editionem cum correctiorem profiteatur, videtur Piso priorem illam speciem, Camara Juba olim dictam, annihilasse.

Camara ad ripam Fluvii S.^u Francisci, flore flavo *Marcgr L. 1. C. 4.* huic speciei nostræ, per me licet, eadem habeatur. Sane enim cum non alia flore constanter flavo adhuc innotuerit, eo securius huic jungitur, præsertim cum nec descriptio, nec figura ejus prodest apud Marcgravium. Cetera hujus speciei synonyma mihi videntur:

Viburnum Cisti fæminæ seu Salviæ foliis mucronatis, Americanum odoratum minus, floribus luteis *Par. Bat. Prodr. p. 384.* Viburnum Americanum Urticæ foliis, floribus luteis *Hort. Beaum. p. 42.* Camaratinga vel Pseudo-Viburnum Americanum flore luteo *Heuch. Ind. Hort. Vit. p. 29.* Camaratinga flore luteo *Vat. Cat. Hort. Vit. p. 22.* Morobatindum Melissæ folio, floribus luteis *Vaill. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1722. p. 203. n. 5.*

**CAMARA SCORODONIÆ FOLIO SPLENDEnte,
FLORE CROCEO T. LVII. F. 67.**

QUADRIENNALES & quinquennales hujus in Horto Elthamensi sunt fruticuli, altitudine cubitali, stipite digitum minorem crasso, cortice cinereo vestito, obtuse quadrangulo, in ramos quadrangulares conjugatos decussatim sibi respondentes diviso, in quibus & in ramulis inde prodeuntibus folia conjugata decussatim, ceu in aliis, posita nascuntur, Scorodoniæ figura & odore, per ambitum crenata, aspera, venis obliquis & multis inde prodeuntibus transversis exarata, & quamvis tam crebris venis exarata sint, superficiem tamen superiorem habent splendentem, prona parte splendore carent, & hoc splendore & quod folia minus, ac aliarum specierum, aspera sint, a ceteris speciebus facile distinguitur hæc species: Color foliis superne est læte virens, inferne nonnihil pallidior.

Flores

Flores in summis ramulis in pediculis conjugati nascuntur plures crocei, umbellatim digesti, ex oblongo tubulo gracili repente ampliati & veluti bilabiati, segmento superiori, ut in ceteris, interiorem umbellæ partem spectante, latiusculo bifido, lateralibus angustioribus, inferiori latiore integro. Stamina, ceu in aliis speciebus, brevissima e medio florum tubulo egrediuntur & apices parvos gerunt.

In florum fundo embryo latet rotundus, stylo simplici terminatus. Calyx exiguus monophyllos, in quinque minutas crenas divisus, florem sinu suo continet & embryonem. Hic figura marginali prima, secunda & tertia cum flore & foliolo appposito, quarta flos extractus, quinta embryo & stylus loco Tabulæ inferiori sculpta sunt. Planta spinosa non est, ad ramulos tamen superiores quosdam pilos rigidos breves habet & inde asperi fiunt ramuli. Observo tamen spinas quasdam breves & obtusas in specimine hujus speciei sylvestri:

Sponte autem nascitur in Bahamensibus Insulis, unde semina delata & plantæ nostræ ex his nata sunt. Julio floret.

*CAMPANULA ESCULENTÆ FACIE, RAMIS ET
FLORIBUS PATULIS T. LVIII. F. 68.*

NON memini quenquam Botanicorum advertisse differentiam hujus Campanulæ, nisi forte sit, Rapuntium flore purpureo *Merr. Pin.* Radix ei est tenuis fibrosa, folia & caules hispidiora, & flores majores, magisque, quam vulgaris Campanulæ esculentæ, patuli, coloris purpurei saturatoris, cum in illa ad cæruleum magis vergat florum color. Sed præcipua & magis observabilis, qua a vulgari distinguitur, nota est, quod tum flores, tum rami magis aperti sparsique sint, quam differentiam in Horto Elthamensi juxta illam sata, constanter observavit.

Caulibus autem hæc species assurgit pedalis & cubitalibus, modo solitariis, modo pluribus ex eadem radice, vel & ad caulis primarii basim enascentibus, qui quadrantali circiter a radice distantia in plures ramos successiva serie brachiantur, triangulos, cum ipsi caules quadranguli observentur, minutis spinis, ceu denticulis, ad angulos asperati, quos folia ad radicem in orbem disposita cingunt, oblonga, obtuse crenata, hirsuta, qualia & sunt quæ in caulibus locantur, sed magis acuminata, nec pediculis donata, sed lata basi caulibus apposita, non cingentia ipsum caulem ramosque.

Rami patuli sunt & cum caulibus obtusiores multo, quam esculenta species, angulos faciunt, (in qua ramuli surrecti & in spicam veluti digesti cernuntur,) quorum fastigiis flores insident majusculi patuli, coloris purpurei, quinque secundum longitudinem segmentorum striis aut lineis saturatoribus decurrentibus præditi, fundo florum albicante. Stylus, ut in vulgari, in tria cornicula revoluta finditur, ad cujus basim fundo floris appressi hærent apices oblongi graciles, brevissimis & vix conspicuis staminibus donati, coloris ab initio sordide ex violaceo virentis, dein e luteolo pallentis. Floris fundum araneosa quædam filamenta occupant, e lateribus ejus undique stylum versus producta, ceu & in vulgari observatur, si curiosius inspiciantur flores. Vascula & semina vulgari similia.

Julio

Campanula esculentæ facie, ramis & flore. patulis.

F. 69.

Cannacorus glaucophyllus,
ampliore flore, Iridis palustris, facie.

Julio & Augusto mensibus floret. Tenera est planta, & simul ac decerpitur, tum capitula, tum flores flaccescunt & pendent, quod & in ramulis quibusdam figuræ exprimitur. Ad latus figuræ planta junior exhibetur, cui folia minora sunt & rotundiora. Biennis est planta.

Sponte nascentem reperi inter dumeta collis cujusdam sylvosi prope Worcesteriam (in a Wood called *Elberry Hill*, about a Mile from *Worcester*) itemque prope *Bishops Castle* in agro Salopienti. Merretus Rapuntium suum flore purpureo prope *Effaton* (lege *Adforton*) milliari a *Wigmore* Herefordiæ vico nasci tradit, quo in loco Campanulam hanc nostram provenire mihi retulit Littleton Brown A.M. ut non videatur dubium, quin eandem nobiscum Merretus intelligat plantam.

CANNACORUS GLAUCOPHYLLOS, AMPLIORE FLORE, IRIDIS PALUSTRIS FACIE T. LIX. F. 69.

SESQUI & bicubitali nascitur altitudine, caule pollicari arundinaceo, decem duodecimque foliis, vaginæ instar eum palmari & sesquipalmari, antequam abscedunt, spatio cingentibus vestito, imis angustioribus, (cujusmodi folium seorsum figura prima appictum est) mediis & superioribus latioribus & longioribus, glabris, glaucis, venis crebris parallelis, oblique a nervo medio procurrentibus, tenuibus & inferiori magis, quam superiori parte conspicuis, exaratis.

Flores æstivis mensibus in summis caulibus nascuntur plures, (sex, septem & octo) eleganti pallidiore flavo colore conspicui, nullis maculis præditi, quam ceterarum adhuc notarum specierum, longe ampliores, Iridis palustris luteæ *Tabern.* specie & colore, monopetali, irregulares in quinque præcipua segmenta petaliformia divisi, duobus inferioribus repandis, tribus superioribus erectis, quorum duo latiora sunt, quam inferiora, & obtusiora, tertium vero utrisque angustius est. Observandum autem est, ex alterutrius petali vel segmenti potius interioris margine apicem nasci oblongum, farinam obsolete flavam fundentem, & alii cuidam petaliformi ligulæ crassiori, quæ & styli & sexti petali locum implet, communicantem, quam seorsum designatam vide figura secunda.

Vascula (figura tertia) echinata, obtuse triquetra sunt, vulgaris speciei similia, sed ampliora & longiora, echinis mitioribus obsita, qui echini per maturitatem laminatim abscedebant, secus ac in reliquis speciebus, de quo tamen, an naturaliter ita fieret, & non Caldarii, in quo reposita erat planta, effectus esset, dubito, quoniam, si bene memini, fructus e Carolina, ubi sponte nascitur, allati, echinis suis adhuc instructi erant.

Folia, postquam a caule abscedunt, pediculos, quam aliæ species, longiores habent, (quod ob eorum longitudinem in figura, quæ ceteroquin magnitudine naturali repræsentat plantam, exprimi nequivit) & licet æque lata sint, ac Cannacori vulgaris & Cannacori flore luteo punctato folia, longiora tamen sunt & minus obtusa, quam harum specierum, latiora vero quam Cannacori angustifolii, flore flavescente *Inst. Rei Herb.* folia, a qua præterea specie & reliquis, floribus, ut supra demonstratum, amplioribus distinguitur.

*CAPSICUM FRUCTU CONICO ALBICANTE, PER
MATURITATEM MINIATO T. LX. F. 70.*

CUBITALI ut plurimum est altitudine, caule digitum minorem crasso, ex terti nonnihil anguloso, obscure virente, subhirsuto, plures ab imo ad summum usque ramos emittente, quorum fastigio, præsertim in superioribus ramis, plures juxta se orientes nascuntur flores, e viridi albicantes, apicibus præditi viridibus & stylo tenui candido simplici; quibus præteritis fructus subnascuntur oblongi, ad basim latiores, versus extremitatem angustiores, unciam & sesquiunciam longi, digitum & pollicem crassi, recti, subinde incurvati & nonnihil contorti, sulcis & lacunis superficialibus, aliarum specierum instar, hinc inde exarati, ab initio, & diu etiam postea albicantes, tenui & valde diluta flavedine tincti, ceræ candidæ colore & splendore, dein, ubi ad maturitatem accedunt, subflavi fiunt, & tandem ad plenam maturitatem vivide miniatum colorem induunt, in duo loculamenta (figura marginali prima) semina subrotunda compressa (figura secunda) continentia, divisi.

Folia, licet tenui hirsutie obsita sint, glabra tamen tangenti apparent. Ceterum ea, quam in aliis speciebus, ampliora sunt.

Annua est planta & tenera. Æstate, calore nempe dominante, fructus erecti stant, sub auctumnum plerumque nutant & non raro etiam pendent.

Ex Barbadesi insula semina Capsici albi nomine delata sunt, quoniam nempe ab initio & diu etiam postea, ad plenam fere maturitatem usque, fructus albi sunt, cum in ceteris hætenus notis speciebus ii virescant & ex viridi in rubrum, eumque profundiolem, sanguineum nempe, colorem transeant.

*CARDAMINE PETRÆA CAMBRICA,
NASTURTII FACIE T. LXI. F. 71.*

Ex floris figura & filiquæ structura Cardamines species habenda est planta, quæ vulgo in Anglia Nasturtii petræi *Johnsoni* nomine nota est. Johnsonus enim, ut patet ex Mercurii Botanici Parte altera, sive Plantarum gratia suscepti Itineris in Cambriam Descriptione p. 8. hanc plantam primus notam fecit, an vero pro nova agnoverit specie, vel pro Nasturtio petræo *Tab. & Ger.* non habuerit, de eo merito dubitatur. Sane cum illius duobus tantum verbis meminerit, vero videtur simile, pro vulgari Nasturtio petræo eum eam habuisse. Indefessus autem plantarum & Antiquitatum veteris Britanniae indagator Edward Lhuyd pro distincta agnovisse videtur specie, locaque natalia monstravit, publicante Rajo *Synopsis Stirp. Britann. Edit. I. p. 117. n. 4. II. p. 174. n. 4. III. p. 300. n. 6. Hist. Plant. Tom. III p. 413. n. 3.*

Radix huic plantæ satis longa, parum fibrosa est, ex qua cauliculi modo singulares, modo plures enascuntur, ab initio surrecti, dein reclinati & per humum sparsi, nunc indivisi, nunc in ramulos aliquot abeuntes, graciles, glabri, teretes, quibus folia adnascuntur alterna, subglauca, Polygono similia, subinde in lacinas aliquot divisa, ad basim vero plura in orbem sparsa sunt, subhirsuta, pinnata, Bursæ pastoris foliis similia, nisi quod pinnæ non æque in lacinas divisa sint. Ceterum

Capsicum fructu conico albicante, per maturitatem miniato.

P. 71.

F. 71.

T. LXI.

Cardamine petraea Cambrica, Nasturtii facie.

terum nunc profundius & in angustiora segmenta dividuntur, nunc minus profunde & in latiora segmenta secantur folia hæc. Plantæ juniores folia habent parva, parum aut non sinuata, cujusmodi figuræ minores monstrant.

Flores in summis ramulis nascuntur majusculi, Cardamineformes, albi, cum tantilla violacea mixtura in medio, e quatuor petalis latiusculis, striis aliquot notatis, conflati, e quibus stamina vix prominent, apicibus e luteo virescentibus donata. Siliquæ graciles semunciam longæ sunt, ab initio teretes, per maturitatem compressæ, quæ a summitate primum, dein non raro etiam ab imo dehiscunt, valvis parum revolutis, in quibus utrinque semina aliquot continentur ex rotundo compressa, luteola, quæ seorsum inter ramulos cum filiquis dehiscuntibus num. 1. & 2. appicta sunt. Ex quibus constat non Nasturtii, sed Cardamines speciem esse hanc plantam.

Perennis est planta, ut docent furculi e radice prodeuntes multis restibilibus capillamentis, quæ priorum annorum folia fuerunt, cincti, quin præcedentis anni cauliculi emortui subinde in virente planta observantur. Sole e Geminis in Cancrum transeunte floret, in Leone versante semina maturat. Sponte nascitur in excelsis rupibus Arvonix & Mervinix, v. gr. *Moelyn Rhudh* juxta *Phestiniog*, y *Glogwyn du yyr Ardhu* & *Glogwyn y Garnedh*, prope *Lhanberis*, & his locis propria videtur hæc planta, neque enim in aliis regionibus, quantum constat, adhuc observata est. Hortus Elthamensis benevolæ communicationi D. Richardson debet hanc plantam.

Equidem *Plukenetius Phytogr. Tab. 101. f. 3.* & *Petiverus Herb. Brit. Tab. 50. f. 3.* hujus plantæ figuras dederunt, sed valde quam imperfectas, descriptionem vero nemo.

CASSIA FOETIDA, FOLIIS SENNÆ ITALICÆ

T. LXI. F. 72.

QUANTUM ex filiquis junioribus potui dignoscere, Cassiæ potius, quam Sennæ, quam statura humiliore herbacea & foliis refert, species est hæc planta. A pedali ea ad bipedalem nata est altitudinem, caulibus ex eadem radice solitariis rectis, teretibus, virentibus, glabris, digiti minoris versus basim crassitie, in quibus mox ab imo plures rami oblique in latera vergentes nascuntur, dodrantes & pedales, teretes, virentes, glabri, quorum alia folia adnascuntur inferius majora, superius minora, Sennæ Italicæ similia, nempe basim versus contracta, versus extremitatem ampliata, obtusa, mucrone in medio perbrevis prominente, sed non æque ac illius glabra & colore saturatiore viridi prædita, magis mollia, villo nempe undique obsita, sed adeo tenui, ut tactu magis, quam visu, percipi queat. Senna plerumque in singulis pediculis ex adverso nascuntur, prona parte pallidiora, ex glauco albicantia, supina ex glauco saturatim viridia. Ad foliorum pediculorum basim ligula tenuis utrinque apposita est. Tam folia, quam caules odorem emittunt gravem, qui præcipue percipitur, si a prætereuntibus, atmosphæram plantæ moventibus, attingatur.

Summi

Summi caules & ramuli tenui etiam villo obsiti sunt, in quibus e foliorum minorum alis flores aliquot nascuntur, parvi, nutantes, antequam aperiantur albicantes, dein pallide & obsoletius flavescentes, (qui forte tempore magis opportuno, nam sero nimis nobiscum floruit, colorem saturatiorem acquirunt) e quinque petalis pæne æqualibus, sed inæqualiter more aliarum dispositis conflati, medio superiore plerumque bifido, venis aliquot, ejusdem cum flore coloris striati, in quibus stamina & apices hærent pro petalorum numero duplicata, diversa ab invicem magnitudine & figura prædita; tria enim inferiora longiora sunt & apices incurvos longiores gerunt, quatuor media, (duo utrinque) breviora apices rectiores breviores gestant, tria superiora nana sunt & perpusilla, in bracteolas, Sennarum instar, desinentia, farina destituta, cum reliqua stamina media & inferiora apices farinosos gerant. Calyces e quinque foliolis æqualibus virentibus constant. Embryones falcatam figuram obtinent, qui mox post flores, nam, ut supra dictum, sero nimis, nempe Novembri mense in Caldario floruit, deciderunt, quantum autem per lentem vitream potui perspicere, filiquæ illæ tenellæ per medium dissectæ (vid. figura marginalis) longe frequentiores cellulas, quam Sennæ, habebant, in quibus femina minuta latebant, tum subrotunda.

Annua est in nostris oris planta, quæ nata fuit e feminibus circa Havanam in Cuba insula lectis.

Cassia foetida, foliis Sennæ *Plum. Plant. Amer. Cat. p. 18.* huic tam apte respondet, ut eandam credam plantam. Desideratur figura ejus inter Delineationes Plumierianas, quæ si adesset, certius pronuntiare possem. Desideratur etiam figura Cassiæ foetidæ foliis obtusis *Plum. Cat. p. 18.* unde non minus constat, eademne, an diversa sit. Observandum porro, an & quomodo a nostro differat, Cassia Americana foetida, foliis amplioribus villosis *Inst. Rei. Herb. p. 619.* quam præter duas superiores Plumieri seorsum recenset Tournefortius; nomen sane nostram bene designat. Deest & figura & descriptio ejus. Senna Occidentalis, odore Opii minus viroso, foliis glabris obtusis majoribus *B. herb. Ind. Alt. Part. II. p. 58. n. 7.* nostræ eadem videtur, cum specimen Phytophylacii Sherardini bene satis respondeat. Folia in planta virente mollia sunt & lanugine tam delicata obducta, ut hirsuta inde non fiant & glabra videri queant; in sicca quidem glabra apparent.

Si filiquas maturasset nostra planta, possem determinare, an eadem esset cum Senna minore herbacea, plerumque hexaphylla, folio obtuso *Sloan. Cat. Jam. p. 148. Hist. Tom. II. p. 47. Tab. 180. fig. 5.* ubi reliqua hujus plantæ synonyma enumerantur, quæ nostræ non male quadrant, & fit, ut credam diversam non esse.

CASSIA SILIQUA QUADRANGULARI

T. LXIII. F. 73.

DODRANTALI & pedali ab initio erat altitudine, dein sub æstatis finem bipedalem acquisivit staturam, plures ab imo ramulos in latera tendentes emittens, in quibus folia eadem cum præcedentis foliis figura & fere magnitudine prædita observantur, senna etiam in singulis pediculis, sed saturatiore ex viridi
glauco

F. 72.

Cassia foetida, foliis *Senecæ Italicae.*

Cassia siliqua quadrangulari.

glauco colore & superficie prædita magis lævi, tenui & vix conspicua lanugine obfita, lanugine in marginibus nulla observabili.

Stamina illi eadem habet & flores fimiles, sed luteo vividiore colore tinctos: embryones porro præcedenti fimiles, an vero filiquæ proveciores conveniant, cum prior eas non perfecerit, dicere nequeo. Hujus autem filiquæ ex quadrangulari compressæ sunt, longæ & graciles, ab initio virentes, feminibus oblique transparentibus, per maturitatem ex fusco lutescentes, feminibus ab extra recta apparentibus, iis vero dissectis (vid. valva in margine figura prima appicta) oblique in suis cellulis obliquis locatis, nulla pulpa obvolutis, glabris, fuscis, subteretibus, ad margines exstantibus & velut alatis, parte superiori & inferiori oblique veluti resectis: (vid. figura marginalis secunda.) Quas filiquas præcociter & libere profert, nam eodem vere sæta Majo statim & Junio floruit & filiquas Augusto mense ad maturitatem perduxit, cum illa eodem tempore sæta ne floris quidem rudimenta monstraret:

Caules ad basim tenuiores sunt, quam versus superiorem partem, læves & non striati, in superiori vero parte crassiores, striati & subhirsuti: similiter rami inferiorius teretes, superius striati sunt. Folia, sed præcipue caules & rami contrectati foetent, minus tamen, quam illius, graveolent. Annua est planta.

Nata fuit e feminibus Bengalenfibus a P. Collinson communicatis.

Est Senna Orientalis hexaphylla: Tala Zeylonensibus *Herm. Hort. Lugd. B. p. 557. Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1743. n. 3.* ubi ex Horto L. Bat. describitur: Galega Indica minor hexaphyllos Ammanni *Raj. Hist. Plant. Tom. I. p. 911. n. 2.* Senna Orientalis hexaphylla, filiquis longis incurvis, Tora Indorum vulgo & Tachara Malabarorum *Pluk. Alm. p. 342. & Mant. p. 170.*

Cassiam humilem, filiquis Fœnugræci *Plum. Cat. p. 18.* nostræ eandem dicerem, ni Plumierus in Delineationibus suis filiquas pingeret protuberantes nodosâs.

Ceterum observari velim, me Tournefortium hic sequi, & a Cassiæ genere non excludere eas species, quarum filiquæ pulpa destituuntur.

CEREUS SCOLOPENDRII FOLIO BRACHIATO

T. LXIV. F. 74.

CEREI, a funalis tedæ, ut existimat Hermannus in Par. Bat. p. 112. dicti, denominatio respondet quidem plerisque adhuc notis speciebus, at non huic, quam sub manibus habemus, plantæ. Sicut enim illæ ex meris caulibus, nunc simplicibus, nunc ramosis, longe protensis & eadem pæne ubique crassitudine, tedæ aut Cerei instar, sic hæc non nisi ex foliis, aliis aliis subnascentibus, constat. Hinc factum est, ut Opuntia vulgo dicta adscripta fuerit species, a cujus tamen genere alienam esse, flores, quos nobiscum tulit, evincunt. Nam hi Cerei instar tubo prælongo constant, noctu explicantur, interdiu clausi sunt, nec una vice plus explicantur, odorem etiam spirant Cerei polygoni serpentis, cujus flores speciosos quotannis fere in Caldariis Elthamensibus videre & admirari licuit, similem, Chymicos Benzoini flores referentem, tenuiorem licet seu debiliorem; quamvis non existimem odorem & florum tempus de generis caractere esse, tamen cum figura de ejus identitate testantur.

T

Folia

Folia autem hujus plantæ plana sunt, viridia, rigida, avenia, parte tam antica, quam postica sibi similia, nervo utrinque tantundem protuberante firmata; qui nervus, qua folia erumpunt, nonnihil incrassescit, in imo autem folio, magis adhuc crassus fit, & caudicis, brevioris licet, naturam induit. Colore est hæc parte ex cinereo subfusco, sublignosus, e quo unciali & fescunciali (in nostra planta) a radice distantia folium primum cubitale, & ex hoc alia secundaria, palmaria, dodrantalia & pedalia, duum unciarum latitudine enascuntur & subnascuntur folia, nempe ex ipsis foliorum sinibus, qui a processibus oblongis oblique se respicientibus utrinque formantur, & ex his porro sinibus Augusto & Septembri mensibus gemmæ nascuntur ab initio squamosæ & velut echinatae, (molles tamen) quæ dein (embryones enim sunt) in fructus abeunt oblongos sulcatis, saturanter virentes & his tenellis fructibus pediculi innascuntur striati, ab initio breviores, rectiores & virentes, dein longiores (ad pedis usque longitudinem excrecentes) incurvi, e viridi albicantes, hinc inde ligulis aliquot præditi, capitulo terminati squamoso, quod dein in florem explicatur ex herbaceo albicantem, in plura (novendecim & viginti) segmenta oblonga, interiora breviora, angustiora & albidiora, exteriora longiora, latiora & viridiora ad pediculum usque, qui non nisi floris tubus est, divisum, plurimis gaudentem staminibus, ad basim segmentorum ex ipso tubo orientibus, apicibus terminatis oblongis, obsolete fuscis, quibus continetur stylus multifidus, in decem nempe undecimve teretia segmenta in extremitate divisus, pistillo insidens longo & satis crasso, candido, totam floris tubam ad fructum usque pervadenti, quod e flore extractum seorsum inter folia designatum est.

Fructum, referente *Rajo Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 21.* fert ex summitate folii, per maturitatem dilute puniceum, octo angulis extantibus præditum, in summo umbilicatum, & ad costarum extrema summa subinde corniculis seu villis crassis protuberantibus præditum, intus multis granulis nigris rotundis, in pulpa molli exalbida dulci, refertum. Verum observandum est, non tantum ex summis foliis, sed & eorum sinibus fructus nasci, nec eos umbilicatos, sed nudos esse, capitulo nempe calvo, nullis in eo remanentis floris vestigiis; calyx enim, qui proprie fructus umbilicatos facit, huic generi deest, nisi quis squamas aut ligulas floris tubo adnascens pro tali habeat, quæ in hac specie perpaucae, in aliis vero Cereis frequentiores sunt. Ceterum anguli fructus inæquales sunt & hinc inde protuberant seu in capitula interrupta desinunt, in quibus nulla cornicula seu villum, cujusmodi in Tunis, deprehendere potui. Fructus hi ab initio nobiscum virentes erant & solidi, per maturitatem tandem purpurei & pulposi facti sunt.

Dicitur *Rajo* dicto loco, Ficus seu Opuntia non spinosa, Scolopendriæ folio sinuato. In *Par. Bat. Pr. Add.* Epiphyllum Americanum nominatur & in *Cat. ad Calc. Par. Bat.* Ficus Indica Scolopendriæ folio, epiphyllitis; cujus ad juniorem plantam facta figura est non inelegans in Delineationibus Paradisi Batavi ineditis. Hujus porro loci est, Opuntia forte affinis Surinamensis, e foliorum crenis folia nova producens *Cat. Hort. Beaum.* Ficus Scolopendriæ folio *Pein. Hort. Bos.* 1699. Opuntia folio plano glabro Scolopendriæ *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 82. n. 11.* & Ficus Indica Scolopendriæ folio *Till. Cat. Hort. Pis.*

Cereus Scolopendrii

folio brachiato.

Flora

HERBARIUM

Phlox paniculata

Phlox paniculata

Non existimo autem huc referri posse, Nopalxoch-cuez Altiuiqizi *Est. Mex* p 392. & 457. quoniam planta cum foliis singularibus, alia non emittentibus pingitur, & quoniam florum pediculi aut tubi breviores, crassiores & multo magis squamosi, florum autem segmenta latiora representantur. Porro flores obscure rubri dicuntur. *Plukenetius*, ut *Phytographiam* suam speciosis farciret figuris, *Tab. 247. n. 5.* figuram ad Hernandezianam fieri curavit, & plantæ nomen dedit sequens: *Phyllanthos Americana sinuosis foliis, longis, crassis & carnosis, Opuntia in modum florifera Alm. p. 296.* ubi de Chrysanthemorum genere esse insolenter opinatur. Sed patet, nec flores & forte nec ipsam plantam, quæ carnosia folia non habet, ipsi visam.

Verum enim vero suspicari licet, Conambayam Brasiliensium *Marcgr. Hist. Plant. Bras. Libr. II. C. 14. p. 78. 79.* hujus loci esse, quoniam folia ex foliis enascuntur. Ceteroquin figura est ad minorem molem redacta, cujus processus directe ex contrario picti sunt. Sicut *Plukenetius* Hernandezianam, sic *Petiverus* *Marcgravianam* figuram suam fecit & in *Gazophylacium* suum *Tab. 59. n. 12.* intulit, titulo: *Conambaya Brasiliensis frutex, folio crasso dentato.* Sed dentata folia non sunt. Si vero, ut in *Historia Brasiliensi* refertur, verus frutex sit hæc planta, dubia res fit, cum nostra minime frutescat. Ceteroquin descriptio ad rem dilucidandam parum lucis affert.

Tournefortius *Cereos Melocacto* annumeravit, a quo modo nascendi, floribus & fructibus in caput tuberosum non congestis, fructu anguloso differunt. A *Tunis* etiam fructu anguloso, floribus vero tubulosis differunt *Cerei*: adde modum nascendi & faciem in plerisque *Cereis* longe a *Tunis* diversam.

CERINTHE MARITIMA PROCUMBENS, FOLIIS ET FLORIBUS CÆRULEIS T. LXV. F. 75.

INTER omnes plantas, quæ in Britannia sponte nascuntur, venustatis palma, quoad folia præsertim primora, huic, me quidem iudice, tribuenda est. Folia autem ab initio profert *Cynoglossæ junioris* figura, sed breviora, surrecta, solida, lævia & æquabilia, nullis vel levissimis venis interrupta, coloris in se viridis, sed ob nebulam cæruleam, quæ iis tam crasse inducta est, ut digitis abstergi queat, elegantissime glauca & cærulescentia. Sequentibus annis, secundo nempe & tertio a fatione, rami enascuntur in terram, vel filices potius, his enim innascitur, circumquaque sparsi, dodrantales, pedales & sesquipedales, modice angulosi, foliis amicti a superioribus diversis, minus latis longisque, ex brevi nempe pediculo in latitudinem uncialem expansis, hinc rursus contractis & in obtusum mucronem terminatis, longitudine unciali & sesquiunciali, quæ quo summitati ramorum magis appropinquant, eo sensim minora fiunt, & breviores pediculos habere observantur. Parte superiore, si accurate inspiciantur, poris (imperviis, nec ullo colore distinctis) notata apparent. Quæ ante caulium eruptionem nascuntur, surrecta sunt, ampliora, magis mucronata, nunc plana, nunc nonnihil concava, pediculis oblongis carinatis infidentia.

Ceterum

Ceterum caules in ramulos abeunt modo duos, modo tres, quibus totidem, quot sunt rami, folia apponuntur, reliqua autem folia omnia alterna ferie enascuntur. Flores nullo certo ordine, modo e foliorum alis, modo ex adversa parte, modo ex intermedio foliorum spatio prodeunt parvi, nutantes, vel leniter surrecti, ab initio purpurascens, dein cærulei, figura inter Cerinthes & Buglossæ flores ambigentes, tubulo & situ Cerinthes, segmentis Buglossæ flores æmulantes, quibus semina subnascuntur quatuor, presse juncta, lævia, vesiculosa, Capitis viperini figura, in quorum cavitatibus singulis, tanquam in vasculo laxiore, singuli continentur nuclei oblongi, graciles. Semina hæc, vel vascula semper pendent, calyce quinquefolio inclusa. Tam flores, quam folia saporem habent subdulcem, Borragini similem. Floribus & seminibus peractis perit planta; triennis vero est: bima cum radice, & ex altera figuræ primariæ parte flores separatim incisi sunt.

Tantæ venustatis planta exsiccatione omnem amittit gratiam; nam color ejus in rubiginosum fuscumque plane mutatur, sive lente, sive festinanter inter chartas, siccas licet & calidas, sive in aere libero exsiccet. Tamen si per noctem in aquâ dulci maceretur, partem salis marini, colorem vitiantis, dimittit & elegantius siccat, quod & in aliis maritimis plantis, hac methodo tractatis, succedit.

Sole Leonem percurrente floret, eodem in Libra versante semina maturat. Nascitur in litoribus maritimis, quæ non nisi ex lapidibus æstu maris congestis constant, & visa mihi in istiusmodi litore in Arvoniam, versus *Clynop*, tribus circiter milliariibus a *Llyfni* flumine distante, satis copiose, ubi nullæ aliæ plantæ maritimæ nascebantur, inter meros silices & lapides minores, repercussione undarum maris lævigatos, intra quos radices suas sat profunde demittit, e fusco nigras, parum saltem versus extremitates ramosas. Inde viviradices mecum in Hortum Elthamensem detuli, ubi etiamnum viget, ex seminibus deciduis facile renascens, quæ alias curiose collecta & reposita, hinc sata vix germinare solent. Alia ejus loca natalia, vide in Synopsi Stirp. Brit. Raji, & in Hist. ejus Tom. I. p. 500. Notandum tamen, non amplius nasci prope *Trefarthen* in Mona Insula, ubi toto litore frustra eam quæsi, ob litus forte mutatum. An in aliis extra Britanniam locis nascatur, non constat. Equidem a Muntingio de *Cult. Plant.* p. 352. & apud *Ammannum* in *Supell. Bot.* memoratur Cerinthe flore cæruleo, sed cum nullam loci faciant mentionem, dubium est, utrum varietatem aliquam, vel an hanc intellexerint speciem.

Alii ad Echium, alii ad Buglossum, alii ad Cynoglossum retulerunt hanc plantam, ut ex synonymis jam recensendis constabit, verum si cuiquam ex generibus veteribus accensenda est, ad Cerinthes sane genus referri debet; habitu enim & floribus proxime accedit, ut & fructu, quamvis seminibus sejunctis & capsulis mollioribus simplicibus nonnihil differat.

Non est dubium, quin hæc planta sit, Buglossum dulce ex insulis Lancastriæ *Park. Th.* p. 765. n. 5. nam & descriptio, paucis demptis, & figura p. 766. licet rudis, respondet. Folia autem non sunt asperiuscula, ut ille dicit, nisi in sicca, nec caules cubitum alti dici possunt, cum procumbant, nec facile ad eam longitudinem pertingant. Parkinsonus fatetur a Thoma Hesketo primum fuisse inventam hanc plantam, sed debuisset etiam fateri, primam ejus notitiam e Lobeli-

anis

F. 75.

Cerinthe maritima procumbens, foliis & floribus caeruleis.

Geranium macranthum prostratum foliis & floribus corymbis